

[Lehwald.]

Mission har ikke Gartnerierne haft særlig i de foregaaende Tider, hvor de laa nærmere ved Byens Hjerter, men ogsaa i Nutiden! Naar man ser hen til, hvilke Kapitaler de store Byer ofrer paa offentlige Anlæg, er der ikke megen Mening i at beskatte Gartnerierne saa haardt, Gartnerierne, der leverer gratis Aandehuller for den store By. Ejerne af de Grundarealer, der er overgaaet til Spekulation, maa tage de Vilkaar, som Skattelovene giver dem, og indrette deres Beregning derefter. Jeg og mit Parti har aldrig benægtet, at der er samfundsskabte Værdier, som bør ekstra beskattes, men vi hævder, at en saadan Afgift først bør betales, naar Værdistigningen er konstateret ved Salg, fordi vi ikke vil være med til gennem Beskatningen at tvinge en Ejer til at sælge, og tillige fordi vi mener, at det er rigtigst at tage Afgiften hos dem, der faar Fortjenesten.

Som gammel Vurderingsmand har jeg Erfaring for, at det nuværende Vurderingsgrundlag ikke egner sig til paa en retfærdig Maade at fordele Ejendommenes samlede Værdi paa Grundskyld og Bygningsskyld. Ejendomsskylden findes saa nogenlunde retfærdigt gennem Sammenligninger af den paagældende Ejendom og solgte Ejendomme i Omegnen, men Fordelingen mellem Grundskyld og Bygningsskyld er og maa blive Resultatet af et Skøn. Hvor ofte ser man ikke, at en Gaards Bygninger, naar man skal regne efter, hvad det vil koste at opføre dem, er højere i Værdi end den Pris, Ejendommen er værd i Handel og Vandel! Hvorledes skal man saa bære sig ad med at faa nogen Grundværdi paa en saadan Ejendom? Eller, hvis man gaar den modsatte Vej og tager Jorden først, hvordan skal man saa faa en ordentlig Bygningsværdi? Det kan man kun faa ved at tage et almindeligt Skøn derover. Derfor er det min og mit Partis Opfattelse, at Ejendomsskylden er den retfærdigste Beskatningsform, og vi kan ikke medvirke til denne Lovs Vedtagelse, der lægger Hovedvægten af Skatten over paa Jorden.

Jeppesen (Drusebjerg): Heller ikke jeg finder Anledning til paa dette sene Tidspunkt af Samlingen at komme ind paa en principiel Drøftelse af den foreliggende Sag. Det er rigtigt, som bemærket af den højtærede Indenrigsminister, at Loven af 1926 var det første Skridt paa en ny Vej, og et rigtigt Skridt paa en ny Vej. Der var den Gang 3 Partier, som foretog dette

Skridt, nemlig foruden de to Regeringspartier Partiet Venstre, og det var derfor at vente, at Venstre var gaaet med til at tage dette forholdsvis lille Skridt videre paa den saaledes i 1926 betraadte Vej. Det er jo imidlertid nu klart, at man fra den Side ikke vil være med dertil. Den ærede Ordfører for Venstre (Bækgaard) sagde, at det vilde skabe en vis Usikkerhed i vor Skattelovgivning at foretage et saadant Skridt. Jeg vil derom gerne sige, at Usikkerheden vil bestaa, og den vil maaske blive større, netop naar man ikke foretager dette Skridt. Vi maa jo nemlig huske paa, at som Forholdene er i Øjeblikket, hvor man klager stærkt over Skattetrykket — og det gør jo alle —, gælder det mest om at faa lagt Skattebyrden saaledes, at i videst muligt Omfang alle Borgere, som kan være med til at bære Skattebyrden, faar deres Del deraf at bære. Men i de senere Aar har det jo netop været saaledes, at de, der tidligere var de bedste Skatteobjekter, nemlig de store Landejendomme, Jordejendomme, saa godt som helt er blevet fri for at svare personlig Skat til Stat og Kommune. Selv om det kan siges, at Konjunkturerne for Tiden ligger saaledes, at de giver den naturlige Forklaring paa, at de store Ejendommers Indtægter og dermed de personlige Skatter, som Brugerne af disse store Ejendomme maa svare, gaar ned, er Forholdet dog det og bør være det, at disse store og paa saa mange Maader af Forsynet begunstigede Ejendomme maa bære deres Del af Skattebyrden, og det vil de jo kun komme til i det Øjeblik, der foregaar en Regulering af Skatterne, og det paa den Maade, at det bliver gennem Beskatningen af fast Ejendom, at disse store Ejendomme kommer til at bære en Del af Skattebyrden. Ikke mindst ud fra dette Synspunkt var det at vente, at man fra Venstres Side var gaaet med til at foretage det forholdsvis lille Skridt, som det foreliggende Lovforslag betyder.

Den ærede Ordfører for Venstre udtalte endvidere, at han ikke var sikker paa, at det vilde være rigtigt yderligere at flytte Skattebyrden fra Bygningsværdien til Jordværdien. Naar Ordføreren brugte Udtrykket „rigtigt“, maa det vel være Meningen, at det ikke vil være retfærdigt at foretage en saadan Flytning. Forholdet er jo, saaledes som det har formet sig her i Landet, og ganske særlig, hvis vi tager Forholdene indenfor Landbruget, at det er de forholdsvis smaa Ejendomme, de mindste Ejendomme, der har den største Bygningsværdi; det er Husmandsbrugene, som ifølge hele deres komplicerede Driftsform har Anvendelse